

имъ, чакъ до брачната стая. Около тѣхъ деца хвърляха жито, орѣхи и стафиди.

Всички дворове на калето се изпълниха съ цивилне на коне, трѣбни звуци, биене на барабани. Разтовариха денковетѣ съ вѣното, заведоха сержантитѣ да се сгрѣятъ и си починатъ въ помѣщенията на блюстителитѣ. А сватбаритѣ: мѣстнитѣ власти, висши чиновници и духовници, гоститѣ, рицари и придворни на деспината отседнаха, въ новата сграда, приготвена за младата невѣста.

До късно трая сватбениятъ пиръ.

Облѣчена въ свѣтла коприна, съ искрящъ елмазенъ вѣнецъ въ тъмнитѣ коси, Изабелъ излъчваше магьосващо сияние отъ юностъ и красота. Никога тия груби и простосърдечни люде не бѣха доближавали толкова крѣпка гиздавостъ, такъвъ тънъкъ, подкупващъ чаръ. Тѣ слушаха прехласнати бистрото ѝ чуруликане, свежия ѝ смѣхъ, гледаха поразени изящнитѣ, прозрачно розови прѣсти, съ които държеше чашата, поправяше кждрицитѣ си.

Славъ и госпожа Тамара се съсилаха да я канятъ да опитва отъ всѣко ястие, очудени, че едва се докосва до чиниитѣ.

Можеби, само внимателното око на графъ Евстахий забелязваше усилията на младото момиче да запази своята непринудена веселостъ, срѣдъ толкова нови и чужди люде, далечъ отъ близкитѣ си, заградено съ остра, непозната речъ.

Почти до съмване калето ехтѣ отъ пѣсни и танци. Само младоженцитѣ се бѣха прибрали по-рано. Деспината трѣбваше да си почине отъ дългия, уморителенъ лжтъ.

Седнала на ниско, широко столче, край буйния ламъкъ на камината, тя стоеше мълчалива, съ впити въ искрящитѣ главни очи. Мабилъ разплиташе дългитѣ ѝ коси, докато нѣколко прислужнички, избрани отъ госпожа Тамара, подреждаха вѣното. Игривитѣ пламъци на огъня хвърляха червени отражения връзъ дългата бѣла руба, излъчваха искри отъ тъмнитѣ вълни коприна, които се разстилаха по снѣжнитѣ ѝ рамене.

Изведнѣжъ всички прислужници, които шетаха на-